

ger. For disse kommuner og amtskommuner vil der derfor være behov for en række omprioriteringer og fornyet fokus på at få pengene til at virke på en ny og bedre måde. De gamle løsninger skal jo ses efter i sømmene.

Kl. 10.25

Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at vi i Danmark har kommunalt selvstyre. Det er som bekendt lokalt, man politisk fastlægger budgetter og serviceniveau. Jeg kan ikke blande mig i den enkelte kommunes eller det enkelte amts budgetlægning.

Selv om rammerne for væksten i det samlede offentlige forbrug er begrænsede, skal der simpelt hen være plads til at prioritere indsatsen for de socialt udsatte grupper, og regeringen vil fortsat arbejde målrettet på at give kommuner og amtskommuner de rigtige redskaber til at styrke og udvikle vores velfærdssamfund, så den enkelte både får større frihed og større tryghed.

I forhold til de udsatte grupper har regeringen iværksat en lang række initiativer, og Folketinget behandler f.eks. lige nu regeringens lovforslag om en behandlingsgaranti for stofmisbrugere, som der er bred opbakning til.

Endelig håber jeg, at vi med denne forespørgselsdebat får afvist myten om massive nedskæringer i kommuner og amtskommuner på det sociale område én gang for alle. Det er ikke regeringens politik, og det svarer heller ikke til virkeligheden i kommuner og amter, som vi nu har fået vished om med vedtagelsen af de kommunale og amtskommunale budgetter.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at jeg selvfølgelig forventer, at amter og kommuner vil fortsætte med at prioritere det sociale område, og at jeg i øvrigt vil følge udviklingen på området tæt.

Forhandling

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal takke ministeren for besvarelsen, som jeg godt hørte, og gøre opmærksom på, at et af de, synes jeg, trick, der bliver lavet, som gør, at diskussionen ikke bliver helt reel, er, at man sammenligner budget 2002 med budget 2003. Alle ved jo, at budget 2002 er væsentlig lavere end regnskabet, det ved alle. Når man så sammenligner med det tal, der er et kunstigt tal, et budgettal, og ikke tager udgangspunkt i det re-

elle tal, nemlig regnskabstallet, kan man lave mange slags smarte talmanøvrer.

Men det skjuler ikke den virkelighed, at det, der sker rundtomkring, det, der sker i Storstrøms Amt, det, der sker i Ribe Amt, det, der sker i Vestsjællands Amt, det, der sker i Københavns Amt, er, at nogle af de mest tunge grupper, vi har af handicappede, bliver ramt af besparelser, bliver ramt af dårligere tilbud, bliver ramt af, at deres liv pludselig bliver slået i stykker.

Det må regeringspartierne repræsentanter her i salen da også være bekendt med. Alle er jo valgt rundtomkring i landet og ved derfor meget præcis, hvad der sker. Derfor er det underligt at have en skinddebat, der hedder, at det bilde, som alle aviser skriver om, som hver eneste lokalradio beretter om, ikke er et reelt billede. Jeg synes, det er meget uklogt af regeringen og dets støtteparti at fortsætte med at forsvare de ting, som enhver, der kan høre og se, ved foregår rundtomkring.

Ministeren siger så, at der kan være behov for omlægninger. Javel, der kan altid være behov for omlægninger. Da Orwell skrev sin bog, indførte han et nyt sprog, hvor man kaldte ting, der engang hed noget, noget ganske andet. Alt det, der sker nu, som folk mærker som forringelse af tilbuddene, kan man da godt vælge at kalde omlægninger. Det rykker ikke noget som helst ved, hvordan det opleves i den virkelige verden.

Ministeren siger også, at der er lokalt selvstyre. Javel, men der er vel ikke lokalt selvstyre til hvad som helst, eller er der? Jeg hørte ministeren holde en meget stærk tale på socialchefernes årsmøde under overskriften: Lov er lov, og lov skal holdes. Jeg tror, at ministeren er nødt til at beslutte sig til, hvilken af de to hære hun hovedsagelig vil tjene. Nemlig om hun vil sikre det, som regeringen også lovede, nemlig bedre forhold for de dårligst stillede, eller hovedsagelig vil synge en smuk sang om det kommunale selvstyre. Jeg tror nemlig, at de to ting nogle gange kommer til at konflikte.

Tilbage til tallene. Hvad er det, der kommer til at ske på de centrale sociale områder, som billedet tegner sig nu? Lad os tage børneområdet først. Børneområdet har mistet i omegnen af 0,5 mia. kr., ikke på grund af faldende børnetal, men på grund af svagere normering, altså færre voksne pr. barn, i en situation, hvor statsministeren taler om at bryde den sociale arv, og åbningstiden er indskrænket i en periode, hvor er-